

Cuprins

20. Unde te poate duce o imaginație prea bogată	7
21. Un gust cu totul neobișnuit	19
22. Anne e invitată la un ceai	37
23. Anne are de suferit într-o chestiune de onoare	45
24. Domnișoara Stacy și elevii săi organizează un spectacol	57
25. Matthew vrea mâneci bufante cu orice chip	65
26. Ia ființă cercul literar	83
27. Vanitate și dureri de cap	97
28. Zâna crinilor cea fără de noroc	109
29. O epocă din viața Annei	123
30. Se înființează clasa pregătitoare pentru Queen's	139
31. Acolo unde se întâlnesc râul și pârâul	157
32. Lista cu cei admiși	169
33. Spectacolul de la hotel	183
34. Elevă la Queen's	199
35. Iarna la Queen's	211
36. Gloria și visul	219
37. Moartea seceră	229
38. Cotitura	241

Capitolul 20

Unde te poate duce o imaginație prea bogată

La Green Gables sosise iar frumoasa, capricioasa și ezitanta primăvară canadiană, ce ține din aprilie până-n mai, cu zilele sale plăcute și răcoroase, cu amurgurile trandafirii și miracolul revenirii naturii la viață. Arțarii de pe *Aleea Îndrăgostiților* făcuseră muguri roșii și în jurul *Susurului Driadei* începuseră să răsară ferigi mici și crețe. Sus în zare, pe câmpul din spatele domeniului lui Silas Sloane, își făcuseră apariția florile de mai, minunate steluțe rozalbe, ascunse în spatele frunzelor cafenii. Toți elevii au petrecut o după-amiază de neuitat, ducându-se să le culeagă și întorcându-se acasă în pragul asfințitului, cu brațele și coșurile pline.

- Îmi pare tare rău de oamenii care trăiesc în locuri unde nu există flori de mai, spuse Anne. Diana spune că poate ei au parte de altceva mai bun, dar nu poate fi nimic mai bun ca florile de mai, nu-i așa, Marilla? Și tot Diana mai spune că acei oameni, neștiind cum arată, nici nu le simt lipsa. Mie însă mi se pare cel mai trist lucru din lume. Ar fi groaznic să nu știi cum arată florile de mai și să nu le simți lipsa. Știi ce cred eu că sunt florile de mai? Trebuie să fie sufletele florilor care au murit anul trecut și ăsta-i raiul lor. Ne-am petrecut ziua într-un chip absolut minunat. Am luat prânzul în vâlceaua acoperită de mușchi, de lângă un vechiul izvor - vai, ce loc romantic! Charlie Sloane l-a provocat pe Arty Gillis să sară peste izvor și Arty a făcut asta, pentru că el n-ar fi în stare să refuze o provocare de genul ăsta. Nici altcineva din școală. Acum sunt foarte la modă provocările. Domnul Philips i-a dat lui Prissy Andrews toate florile de mai pe care le-a găsit și l-am auzit spunându-i „frumuseți unei frumuseți”. Știu că a luat asta dintr-o carte, dar arată că are totuși un strop de imaginație. Și eu am primit niște flori de mai, dar le-am refuzat. Nu-ți pot spune numele persoanei, pentru că m-am jurat să nu-l rostesc niciodată. Am făcut coronițe

UNDE TE POATE DUCE O IMAGINAȚIE
PREA BOGATĂ

din flori de mai și ne-am împodobit pălăriile cu ele. Apoi, când a sosit vremea să plecăm acasă, am mers ca-ntr-o procesiune pe drum, doi câte doi, cu buchetele și coronițele noastre, cântând *Casa mea de pe deal*. Oh, a fost așa de frumos! Toată familia lui Silas Sloane a ieșit repede să ne vadă și toți cei pe care-i întâlneam pe drum se opreau și se uitau la noi. Am făcut senzație, nu alta!

- Nu-i de mirare! Asemenea prostii! fu răspunsul Marillei.

După florile de mai, veni rândul violetelor să invadeze valea. Anne trecea pe acolo în drumul ei spre școală, privind totul plină de evlavie, de parcă ar fi călcat pe pământ sfânt.

- Într-un fel, atunci când trec pe aici, nici că-mi mai pasă dacă Gil... dacă cineva din clasă mi-o ia înaintea sau nu. Dar când sunt la școală e cu totul altceva și-mi pasă cât se poate de mult. În mine sunt atât de multe Anne diferite, încât mă gândesc uneori că de-asta sunt o persoană așa de dificilă. Dacă aș fi doar una dintre ele, ar fi mult mai ușor, dar n-ar mai fi tot atât de interesant.

Într-o seară de iunie, când livezile erau iar în floare, broaștele cântau așa de frumos prin mlaștinile de la capătul *Lacului cu Ape Scânteietoare* și aerul era înmiresmat de parfumul trifoiului de

pe câmp și a pădurilor de brazi, Anne stătea la fereastra cămăruței ei. Își învățase lecțiile, dar se făcuse prea întuneric pentru a mai putea citi, așa că ajunsese iar să viseze cu ochii deschiși, uitându-se dincolo de ramurile *Craiului Zăpezii*, care era din nou plin de flori.

În general, cămăruța de la mansardă era neschimbată. Pereții erau la fel de albi, pernuța de ace la fel de tare, scaunele la fel de țepene și de galbene ca întotdeauna. Totuși, atmosfera era schimbată. Era plină de o personalitate vibrantă ce părea să fi pus stăpânire pe cameră și care nu depindea de cărțile de școală, de rochii și de panglici și nici măcar de cana albastră și crăpată de pe masă, plină de flori de măr. Era ca și cum toate visurile făpturii pline de viață care o locuia căpătaseră o formă vizibilă, deși imaterială, și împodobiseră camera aceea goală cu curcubeie și raze de lună. Marilla veni chiar atunci în grabă, cu niște șorturi de școală ale Annei, proaspăt călcate. Le puse pe un scaun și se așeză jos, scoțând un oftat scurt. Avea iarăși o migrenă în după-amiaza aceea și, cu toate că durerea dispăruse, se simțea slăbită rău de tot. Anne se uită la ea, cu o privire plină de compasiune.

UNDE TE POATE DUCE O IMAGINAȚIE
PREA BOGATĂ

- Tare aș mai vrea să am eu migrena aceea în locul tău, Marilla! Aș îndura-o cu plăcere, de dragul tău.

- Cred că a fost destul că te-ai ocupat tu de treburi și m-ai lăsat pe mine să mă odihnesc, spuse Marilla. Se pare că te-ai descurcat binișor și ai făcut mai puține greșeli ca de obicei. Bineînțeles, nu era cazul să apretezi batistele lui Matthew! Și majoritatea oamenilor, când pun o plăcintă la cuptor, ca s-o încălzească pentru cină, o scot la timp și o mănâncă, în loc s-o lase să se ardă. Dar se pare că tu preferi cu totul altceva.

Durerile de cap o făceau întotdeauna pe Marilla să fie un pic mai sarcastică.

- Oh, îmi pare rău, spuse Anne, plină de căință. Nici nu m-am mai gândit la plăcinta aceea de când am pus-o în cuptor până acum, deși simțeam eu că lipsea ceva de la masă. Când m-ai lăsat pe mine să mă ocup de toate azi-dimineață, eram ferm hotărâtă să nu-mi mai imaginez nimic și să mă gândesc numai la ceea ce trebuia. Și m-am descurcat destul de bine până am pus plăcinta la cuptor, iar atunci am fost tentată teribil să-mi imaginez că eram o prințesă vrăjită, închisă într-un turn solitar și un cavaler frumos venea să mă

Capitolul 22

Anne e invitată la un ceai

- Și acum de ce-ți mai joacă ochii așa-n cap? întrebă Marilla după ce Anne se întoarse în goana mare de la poștă. Ai mai descoperit vreun suflet pereche?

Anne radia toată de entuziasm, prin toți porii, și ochii-i străluceau. Venise înapoi dansând, ca un spiriduș purtat de vânt, prin lumina blândă a serii de august.

- Nu, Marilla, dar ce să crezi? Sunt invitată la ceai la domnul pastor mâine după-amiază! Doamna Allan a lăsat o scrisoare pentru mine la oficiul poștal. Uită-te numai la ea, Marilla. *Domnișoara Anne Shirley, Green Gables*. Asta-i prima oară când mi se spune *domnișoară*. Ce emoționată am fost! O să păstrez asta pentru totdeauna drept una dintre cele mai prețioase amintiri ale mele.

ANNE DE LA GREEN GABLES

- Doamna Allan mi-a spus că intenționa să-i invite la ceai, pe rând, pe toți cei de la școala de duminică din clasa ei, spuse Marilla, privind acel minunat eveniment cu răceală. Nu trebuie să te învăpăiezi atâta pentru asta. Învăță să privești lucrurile cu calm, copilă.

Pentru Anne, a privi lucrurile cu calm ar fi însemnat ceva contrar firii ei. Fiind așa cum era, toată numai suflet, foc și pasiune, pentru ea, plăcerile și durerile vieții căpătau o mult mai mare intensitate. Marilla simțea asta și o preocupa destul de mult, realizând că suișurile și coborâșurile existenței sunt îndurate mai greu de o ființă așa de impulsivă. Nu pricepea însă că puterea de a se bucura putea să compenseze din plin restul. Marilla se gândi că e de datoria ei s-o mai domolească pe Anne, lucru însă la fel de puțin posibil ca a opri o rază jucăușă de soare din dansul ei printre vadurile făcute de apa pârâului. Și nici nu reuși să facă mare lucru, așa cum ea singură admise cu mâhnire. Spulberarea vreunei speranțe dragi sau a vreunui plan o aducea pe Anne în pragul disperării. Împlinirea lor însă o făcea să plutească în al nouălea cer de fericire. Marilla ajunsese să fie aproape exasperată că nu reușea deloc s-o schimbe pe acea făptură a nimănui într-o fetiță model, cu maniere și comportament ireproșabile. Și nici nu era prea convinsă că i-ar fi plăcut mai mult de Anne altfel decât era ea.

Anne se duse la culcare în seara aceea mută de mâhnire, pentru că Matthew spusese că bătea vântul dinspre nord-est și se temea că a doua zi

avea să fie una ploioasă. Foșnetul frunzelor de plop din jurul casei o neliniști și mai tare, pentru că i se păru că semăna cu ropotul picăturilor de ploaie. Iar mugetul puternic din depărtare al apelor golfului, pe care altă dată îl asculta încântată, plăcându-i ritmul acela ciudat, sonor, repetat, acum i se părea că prevestea furtuna și ruinarea unei zile în care își dorea în mod special să fie vreme bună. Și i se părea că n-avea să se mai facă niciodată dimineață.

Dar toate lucrurile își au sfârșitul lor, chiar și noaptea dinaintea zilei în care ești invitată la ceai în casa parohială. Dimineața, în ciuda profețiilor lui Matthew, se dovedi a fi una frumoasă și Anne exultă de bucurie.

- Oh, Marilla, astăzi e ceva cu mine care mă face să iubesc pur și simplu pe oricine aș vedea, exclamă ea, în timp ce spăla vasele de la micul dejun. Nici n-ai idee ce bine mă simt! Nu-i așa că ar fi drăguț dacă ar și dura? Cred că aș fi un copil model dacă aș fi invitată la câte un ceai în fiecare zi. Dar e și o ocazie solemnă, Marilla. Sunt așa de emoționată! Ce se va întâmpla dacă n-o să mă port cum trebuie? Știi că n-am mai luat niciodată ceaiul la casa parohială și nu sunt sigură că stăpânesc prea bine regulile etichetei, cu toate că am studiat

regulile date de departamentul de etichetă al familiei regale, de când am venit aici. Mi-e așa o teamă să nu fac vreo prostie sau să nu uit să fac ceva ce ar trebui. Se cade oare să mă mai servesc încă o dată din ceva ce mi-ar plăcea foarte tare?

- Problema ta, Anne, e că te gândești prea mult la tine. Ar trebui să te gândești pur și simplu la doamna Allan și la ceea ce ar fi cel mai plăcut pentru ea, spuse Marilla, punând pentru prima oară în viața ei punctul pe i, prin acel sfat demn de luat în seamă.

Anne înțelese asta imediat.

- Ai dreptate, Marilla. O să încerc să nu mă gândesc la mine deloc.

Anne trecu de acea vizită fără să fi comis vreo greșală capitală în ce privește eticheta. Veni la lăsarea serii, când soarele apunea trasând pe cer dâre luminoase de culoarea șofranului și a trandafirilor. Fericită, într-o dispoziție de zile mari, îi povesti totul de-a fir a păr Marillei, stând cu capul în poala ei, jos pe piatra mare și roșie, de la ușa bucătăriei.

Bătea un vânt rece de la apus, dinspre colinele pline de brazi, traversând câmpul întins și făcând plopilor să foșnească. O stea luminoasă strălucea deasupra livezii și licuricii zburau de colo colo pe